

Ján Adamus

2. nedeľa v období „cez rok“ – v roku B

V nasledujúci deň Ján zasa stál s dvoma zo svojich učeníkov. Keď videl Ježiša ísť okolo, povedal: „Hľa, Boží Baránok.“ Tí dvaja učeníci počuli čo hovorí a išli za Ježišom. Ježiš sa obrátil, a keď videl, že idú za ním, opýtal sa ich: „Čo hľadáte?“ Oni mu povedali: „Rabbi – čo v preklade znamená: Učiteľ – kde bývaš?“ Odpovedal im: „Podďte a uvidíte!“ „Šli teda, videli, kde býva, a zostali v ten deň u neho. Boli asi štyri hodiny popoludní. Jeden z tých dvoch, čo to počuli od Jána a nasledovali Ježiša, bol Ondrej, brat Šimona Petra. On hneď vyhľadal svojho brata Šimona a povedal mu: „Našli sme Mesiáša,“ čo v preklade znamená Kristus. A priviedol ho k Ježišovi. Ježiš sa naňho zahľadel a povedal: „Ty si Šimon, syn Jánov, ale budeš sa volať Kéfas“, čo v preklade znamená Peter.

Jn 1, 35 – 42

Myšlienky k homílii farára Jána Adamusa: Keď stretne prvýkrát človeka, tak mu iste hneď neskáčeme okolo krku, ale počkáme si, aký v skutočnosti je, a až potom zaujmeme k nemu rozhodný postoj. Dojímavé je ako sa prví učeníci približovali ku Kristovi. Čosi hľadajú, čosi očakávajú, a tak opatrne skúmajú, aby nenaleteli. V ich správaní cítiť aj určitú hanbu: Učiteľ, kde bývaš? Pýtame sa takto človeka, ktorého prvýkrát stretne? Iste im padol kameň zo srdca, keď im Ježiš vlúdne a jednoducho odpovedal: Podďte a uvidíte! A evanjelista pokračuje: Šli teda, videli, kde býva, a zostali v ten deň u neho. Boli asi štyri hodiny popoludní. Bol to pre nich taký zážitok, že Ján si dokonca pamätal aj po dlhých rokoch, koľko bolo hodín. Ich šťastím bolo, že hľadali, našim nešťastím často býva, že nehľadáme.

Aj za čias Jána Krstiteľa ľudia čakali, skúmali, hľadali a dokonca boli ochotní zrieknuť sa hriechov, chýb, obetovať vlastný majetok aj záujmy. Hľadali Boha vo svojom okolí a nie kdesi na konci sveta, čo je receptom aj pre nás.

Dvaja mnísi študovali veľkú knihu, v ktorej bolo napísané, že na svete je miesto, kde sa nebo dotýka zeme. Sú tam vraj dvere, na ktoré treba zaklopať, otvoria sa a za nimi je Boh. Z textu im bolo jasné, že nejde o obzor, kde sa nebo zdanlivo dotýka zeme, a tak sa vydali na cestu. Po mnohých rokoch únavnej cesty, keď už pomýšľali nad

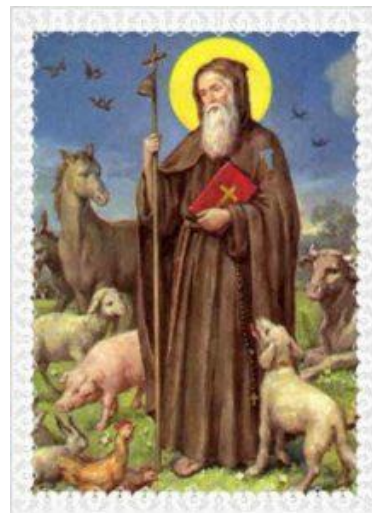
návratom domov, uvideli pred sebou dvere. Zaklopali na ne, otvorili, ale nestál tam Boh. Bol to vstup do ich kláštornej cely. Pozreli sa na seba a pochopili.

Čo chce legenda povedať nám? Treba nám hľadať Boha, ale nie kdesi na konci sveta, ale v prostredí, v ktorom žijeme. Jeho vôľa sa prejavuje v našich povinnostiach, rozprávame sa s ním v tichu našej izby, pomáhame mu svojou láskavosťou a trepezivosťou. Svojím krížom, chorobami a sklamaniami dopĺňame na vlastnom tele, čo chýba Kristovmu utrpeniu. V jeho náručí sa cítime bezpečne, lebo v ňom žijeme, hýbeme sa a sme. On v nás chce žiť a pokračovať vo svojej službe. A hoci tridsať tri rokov žil na tejto zemi, bolo to málo. Nemohol všetkých milovať láskou matky, preto potrebuje matky a matersky cítiace ženy. Nemohol sa starať o rodinu ako sa stará otec, preto potrebuje zbožných, starostlivých a pracovitých otcov. Nemohol až do dnešných dní lámať ľuďom chlieb, preto potrebuje kňazov. Nemohol medzi nami zostať až do konca sveta a evanjelizovať, preto potrebuje apoštolov – misionárov.

Mladý človek, ktorý ukončil školu krátko po nežnej revolúcii, začal podnikat' a práca sa mu darila. Skoro sa z neho stal sebavedomý muž, čo dával každému pocítiť. Zmysel svojho života videl v práci. Jej venoval všetky svojej sily, ale aj napriek tomu ho plne neuspokojovala. Raz bol svedkom pri sobášii. Sebavedome si sadol na stoličku za ženíchom. No len čo začal obrad, zneistel. V chráme už nebol veľmi dlho. Nevedel, kedy má vstať, kedy ostať sedieť. Nepoznal ani piesne, len tak otváral ústa, aby sa zdalo, že spieva. Keď počas prijímania mládežnícky zbor spieval piesne chvály na Božiu lásku, kňaz spozoroval, že sa s ním niečo robí. Podnikateľ sklonil hlavu, plecía sa mu zatriasli a rozplakal sa. Po obrade prišiel za kňazom a povedal: *Tí mladí, čo spievali, sú šťastní ľudia. Vedia, prečo žijú. A ja som pochopil, že vlastne neviem, prečo žijem. Prišlo mi to ľúto. Otče, pomôžte mi, aby som bol taký šťastný ako oni.*

Ježiš sa nemohol starať ani o podnikateľov, preto potrebuje ich, aby svojou čestnou a poctivou prácou vydávali o ňom svedectvo a chválili ho svojím životom. V predchádzajúcom príbehu práve jedného takého našiel.

Aj my si uvedomujeme, že Boh nás potrebuje, aby dokončil dielo svojho Syna vo svete. Preto zvolajme: *Pane, hovor, počúvame tvoje slovo a chceme ho premeniť na dobré skutky svojho života!*

sv. Antona, opáta.

**Stvoriteľ priestoru, žiar, svieť,
pre mesiac v nociach svetlo máš,
aj dňom, čo bežia, rozdávaš
slnko, že môžu sa v ňom skvieť.**

**Noc temná prchá zahnatá,
žiar svetu, zora počatá,
by v srdciach pružnosť ožila
a dobro robiť túžila.**

**Nám káže deň, čo kráča v kraj,
chvály ti vzdávať jednotaj,
oblohy výzor prešťastný
nech naše srdcia rozjasní.**

**Čo neisté je, odstráňme,
duch nech sa vyhne záhube,
čin zlý nech život nešpiní
a jazyk nech je bez viny.**

**Kým slnko nám deň zakončí,
nech vrúcna viera dosvedčí,
že nádej svoj sľub splní včas,
nech s Kristom láska spojí nás.**

**To daj nám, Otec láskavý
i Syn tej istej podstaty
i Svätý Duch, čo teší nás
a vládne dnes i v každý čas. Amen.**

SLOVÁ OTCOV PUŠTE

Aj iného brata obťažoval smilný duch. I šiel k istému veľmi skúsenému starcovi prosil ho: „Buď taký láskavý, blahoslavený oče, a modli sa za mňa, lebo veľmi veľmi mňa dolieha vášeň smilstva.“ Keď to počul stariec, modlil sa usilovne a prosil vo dne i v noci o Božie milosrdenstvo pre neho. Znova prišiel ten istý brat k starcovi i prosil ho, aby sa ešte usilovnejšie modlil za neho. A blahoslavený stariec so všetkým úsilím sa horlivo modlil; keď však videl, že mních často prichádza k nemu, i prosí, aby sa za neho modlil, veľmi zosmutnel a čudoval sa, že Boh nevyočul jeho modlitbu. V tú noc mu však Boh zjavil, že na vine je ten mních, jeho nedbalosť, lenivosť a telesné rozkoše srdca. Svätý stariec mal toto videnie: videl, ako tam sedí ten mních a smilný duch sa pred ním hrá v rozličných ženských podobách, a mních sa v nich potešuje. Videl tam aj Pánovho anjela, veľmi rozhnevaného na toho brata, že nevstal, ani sa nepohrúžil do modlitby k Bohu, ba skôr sa tešil svojim myšlienkam. Toto sa zjavilo svätému starcovi. Spoznal teda, že ten mních zavinil svojou nedbalosťou, že Boh nevyočul jeho modlitby. Preto mu povedal: „Tvoja vina je to, bratku, lebo sa tešíš zlým myšlienkam. Hoci sa aj iní modlia a prosia Boha za teba, nemôže od teba odstúpiť nečistý duch smilstva, ak ty sám sa nenamáhaš a v pôste a modlitbách a mnohých bdeniach s plačom neprosíš, aby ti Pán Ježiš Kristus preukázal milosrdenstvo a pomoc svojej milosti, aby si mohol odporovať zlým myšlienkam. Darmo lekári pripravujú a podávajú lieky ľuďom s najväčšou starostlivosťou, ak sa chorý nechce zdržovať škodlivých jedál alebo iného, čo obvykle škodí chorým, nič mu neosoží starostlivosť a úsilie lekárov. Podobne je to i s chorobami duše. Hoci aj svätí otcovia, ktorí sú duchovní lekári, s celou myslou a z celého srdca vyprosujú milosrdenstvo nášho Pána Spasiteľa pre tých, ktorí prosia o pomoc ich modlitieb, ak aj sami s celým úsilím myslie tak v modlitbe ako i v každom duchovnom diele nerobia, čo sa páči Bohu, nič im, nedbalým a nerozhodným, málo rozmyšľajúcim o spáse duše, neosožia modlitby svätých.“ Keď to počul ten brat, pohnutý v srdci, so všetkou starostlivosťou podľa ponaučenia starca, v pôstoch i bdeniach sa trýznil a zaslúžil si Božie milosrdenstvo. Duch nečistej vášne od neho odstúpil.

Istý pustovník býval na mieste, ktoré sa volalo Cellia, i pokúšali ho diabli nečistými vášňami. Myslel si teda sám v sebe takto: „Azda musím viac pracovať rukami, aby som potlačil svoju zmyselnosť.“ Bol však remeslom hrnčiar. Vstal teda a pracovať val s hlinou a vyhotovil akúsi postavu ženy a v duchu si povedal: „Hľa, tvoja žena, musíš teda ešte viac pracovať rukami.“ A po niekoľkých dňoch znovu pracoval s hlinou a vytvoril si akoby dcéru, a v duchu si povedal: „Hľa, tvoja žena porodila dcéru, musíš stále viac a viac pracovať rukami, aby si mohol uživiť a obliecť seba i svoju ženu i dcéru.“ A prílišnou námahou tak unavil svoje telo, že už nezvládal toľkú prácu. Tu si v duchu povedal: „Keďže nevládzeš znášať toľkú námahu, nežiadaj si ženy.“ Keď však Boh videl úprimné predsavzatie jeho mysle, že bude bojovať o čistotu, zbavil ho trápenia diabolských pokušení. I chválil Boha pre hojnosť jeho milosti.

Metód Lucký OFM „Slová otcov púšte“

Spomienka na P. Fidéla Ambróza Jurčoviča:

Na budúcu nedeľu 21. januára 2024 o 11:00 hodine si slávením svätej omše pripomenieme 20. výročie smrti P. Fidéla Ambróza Jurčoviča, OFM.

Po skončení sv. omše pôjdeme v sprievode ku jeho hrobu a pomodlíme sa.

Týždeň modlitieb za jednotu kresťanov:

Od 18. januára do 25. januára 2024 slávime Týždeň modlitieb za jednotu kresťanov.

Upratovanie kostola:

Ďakujem predchádzajúcej skupine za upratovanie kostola a kvetinovú výzdobu.

Prosím o upratovanie ďalšiu skupinu - čísla domov 229 – 253.

Birmovanci:

V piatok 19.1. pokračujeme v príprave na birmovku.

O 17:00 hod. je sv. omša a po nej o 17:50 hod. na farskom úrade katechéza.

Stretnutie rodičov prvoprijímajúcich detí:

Stretnutie bude dnes 14.1. po druhej sv. omši.

Budmerice – Lamačské chvály:

V piatok 19.1. o 19:00 hodine bude v Kultúrnom dome v Budmericiach večer modlitieb a chvál. Vede ich Braňo Letko a Lamačské chvály

V závere udelí požehnanie vdp. JUDr. Branislav Trubač, farár v Budmericiach.

Sväté omše v 2. týždni cezročného obdobia (B)

15.1. pondelok

---- nebude sv. omša – kňazská rekolekcia

16.1. utorok

17:00 Za Ľ Irenu Kollátovú (1. mesiac od smrti)

17.1. streda

17:00 Sv. omša v Štefanovej

18.1. štvrtok

17:00 Za Ľ Jozefínu Radakovičovú (1. mesiac od smrti)

19.1. piatok

17:00 Za Ľ Ľudovíta a Martu Jarábkových

20.1. sobota

08:00 Za zdravie pre vnúčika (K.)

21.1. nedeľa 3. Nedeľa cezročného obdobia (A)

08:00 Za farníkov

Lektor: Pešková Macáková

11:00 Za Ľ P. Fidéla Ambróza Jurčoviča, OFM.

Lektor: Hajičková Šustová

Liturgický kalendár

15.1. pondelok	sv. Arnold Jannsen
16.1. utorok	sv. Marcel I., pápež
17.1. streda	sv. Anton, opát Lsp
18.1. štvrtok	sv. Priska, sv. Margita Uhorská p
19.1. piatok	sv. Márius, Marta, Audifax a Abakus, mučeníci p
20.1. sobota	sv. Fabiána, pápeža a mučenika, sv. Šebastiána, mučenika Lsp Preblahoslavenej Panny Márie v sobotu Lsp

Slovo na dnes

„Utielam sa k evanjeliu ako ku Kristovmu telu.“

svätý Ignác z Antiochie

Počas Litugických slávení nám Cirkev servíruje akoby pripravený „biblický šalát“, alebo jedlo pre deti, o ktorom hovorí svätý Pavol." No ako dospelí veriaci potrebujeme spoznať i poriadnu, pevnú stravu, čiže celé texty Písma, obrazne povedané aj konkrétne celé plody, z ktorých sa dobrý šalát pripravuje.

Isto sa nám všetkým stáva, že napriek všetkému úsilíu pozorne počúvať Božie slovo pri svätej omši, keď začujeme jeho prvé verše, pozornosť sa väčšinou automaticky vypne. Podvedome v nej funguje filter v zmysle: „Toto už poznám.“ Podobne ako pri preplnenom úložisku pamäťovej karty. No darmo nám naskočí reflex, že toto sme už počuli - keby sme mali počutý text zopakovať, alebo aspoň jeho zásadné myšlienky, pravdepodobne by sme to nedokázali. A potom, nech by sme počas liturgie čítaný text počuli aj tisíckrát, ba dokonca ho vedeli i naspamäť, ešte stále sme celé jeho bohatstvo zďaleka neodhalili. Ako len sme pri svätej omši ustarostení, aby pripravený „biblický šalát“, alebo jedlo pre deti, o ktorom hovorí svätý Pavol." No ako dospelí veriaci potrebujeme spoznať i poriadnu, pevnú stravu, čiže celé texty Písma, obrazne povedané aj konkrétne celé plody, z ktorých sa dobrý šalát pripravuje.

Isto sa nám všetkým stáva, že napriek všetkému úsilíu pozorne počúvať Božie slovo pri svätej omši, keď začujeme jeho prvé verše, pozornosť sa väčšinou automaticky vypne. Podvedome v nej funguje filter v zmysle: „Toto už poznám.“ Podobne ako pri preplnenom úložisku pamäťovej karty. No darmo nám naskočí reflex, že toto sme už počuli - keby sme mali počutý text zopakovať, alebo aspoň jeho zásadné myšlienky, pravdepodobne by sme to nedokázali. A potom, nech by sme počas liturgie čítaný text počuli aj tisíckrát, ba dokonca ho vedeli i naspamäť, ešte stále sme celé jeho bohatstvo zďaleka neodhalili. Ako len sme pri svätej omši ustarostení...

Ako je to s čítaniami

Počas Druhého vatikánskeho koncilu si zhromaždení biskupi neustále kládli otázku: Ako lepšie sprístupniť Božiemu ľudu Božie slovo? Aj keď zriadená komisia pripravila bohatšiu „receptúru“ liturgických textov, pri našich bežných starostiach nemáme šancu vnímať počas omše postupnú súvislosť jednotlivých čítaní v rámci práve predčítaných kníh Písma. No možno nám aspoň trošku pomôže, ak si povieme, aký kľúč bol pokoncilovou komisiou na jednotlivé čítania zvolený. A hlavne nás osmelí v ich sledovaní vo svojej Biblii.

Tri synoptické evanjeliá, okrem Ježišovho detstva a veľkonočných udalostí, sa postupne stať po stati takmer celé čítajú v cezročných nedeľe, čiže nie v tie mimoriadne, slávnostné, a to tak, že sa z nich vytvorili tri ročné cykly. V jednom, prvom roku (A) sa po všetky nedelne sväté omše číta Matúšovo evanjelium. V druhom roku (B) Markovo a v treťom (C) Lukášovo evanjelium. A po ňom sa začne znova prvý cyklus, čiže rok (A). Na sviatky alebo silné obdobia, akými sú Pôstne nedele, či nedele Veľkonočného obdobia alebo Adventného obdobia,

sú poväčšine vybrané príslušné texty z Ježišovho detstva alebo veľkonočných udalostí synoptických evanjelií, prípadne vhodné state zo štvrtého, Jánovho slávnostného evanjelia.

Daqmar Kráľová „Skús to Bibliou!“

Zvít'azil Ježiš naozaj?

Ajkeby sme denne pozerali na kríž, stále máme o čom meditovať. Čo kríž pre nás znamená?

Je dôležité vedieť, čo sa na kríži stalo. Ježiš zobral hriech a všetko, čo prinášal, aj chorobu. Na kríži sa všetko zmenilo. Čiže, keď prežívame utrpenie alebo ťažkosť vo svojom živote, môžeme prísť k Ježišovi a vidieť, že moje utrpenie je na kríži. Toto vedomie mi dá posilu alebo uzdravenie. Nehovorím, že už nikdy nebudeme mať kríže. Budeme ich mať, no keď vidíme Ježišove utrpenie a kríž, dáva nám to silu do života. Svojím utrpením a smrťou na kríži dal Kristus utrpeniu nový zmysel. Utrpenie nás môže urobiť podobnými jemu a spojiť nás s jeho vykupiteľským utrpením. My sa zapájame do celého diela vykúpenia práve tým, kým sme a čo vo svojom živote prežívame. Možno cez utrpenie, cez službu a možno cez našu modlitbu či čítanie Božieho slova. Raz mi jedno dievča povedalo, že pri modlitbe cítila, že Ježiš akoby vyťahoval stroskotancov na mori na svoju loďku. On vždy podal svoju ruku, vytiahol stroskotanca. Podal druhú ruku a vytiahol ďalšieho. To nie je všetko, dievča pokračovalo a povedalo mi, že my už sme na tej loďke, ale Ježiš nám teraz hovorí, aby sme pozreli okolo seba a videli, koľko ľudí sa ešte topí v mori. On sám ich nestíha povytahovať.

Čiže potrebuje nás?

Ježiš chce, aby sa aj tvoje ruky, ochota tvojho srdca a tvoja námaha zapojili do vyťahovania týchto ľudí. Cez kríž vstupujeme do loďky, kde môžeme prežiť záchranu. My sme poslaní, aby Ježišovo víťazstvo neostalo len v našom srdci, v našich priestoroch. Potrebujeme svoje boxy opustiť a vstúpiť na miesto, kde budeme vyťahovať ľudí na loďku. Tak budeme spoluúčastní na tom, ako jeho kráľovstvo rastie.

V Druhom Petrovom liste sa píše: „Podľa jeho prísľubu čakáme nové nebo a novú zem, na ktorých prebýva spravodlivosť,“ (2 Pt 3, 13). Čo to znamená?

Často sa dostávame do roviny teologického zmyšľania, ale informácie potrebujeme prijať a uložiť si ich v sebe. Odpoveď na túto otázku opäť ponúka katechizmus, v bodoch 1042-1043: „Na konci čias dosiahne Božie kráľovstvo svoju plnosť. Po všeobecnom súde budú spravodliví naveky kraľovať s Kristom, oslávení na tele i na duši, a ajsám vesmír bude obnovený. Túto tajomnú obnovu, ktorá pretvorí ľudstvo i svet, Sväté Písmo volá „nové nebo a nová zem“. Bude to definitívne uskutočnenie Božieho plánu: „Zjednotiť v Kristovi ako v hlave všetko, čo je na nebi aj čo je na zemi“. S príchodom nového neba a novej zeme sa niečo pretvára, príde niečo nové. To, čo my žijeme dvetisíc rokov, je vlastne Ježišovo kráľovstvo, ktoré však ešte nie je úplne v definitívnom stave. My máme možnosť doň neustále vstupovať a vidieť, ako sa rozširuje a ako premieňa zem

Jan Buc „Prečo ľudia veria“

Na minútku

Naše mesto

Thornton Wilder pred mnohými rokmi napísal krásnu komédiu Naše mesto. V tejto komédii sa stane niečo neobvyklé.

Mladá žena Emily zomrie počas šestonedelia. Prinesú ju na cintorín a pochovajú vedľa početných príbuzných a známych.

V tomto meste majú čudný zvyk - zosnulí môžu ešte raz prežiť jeden deň svojho života.

Aj jej sa opýtajú: „Emily, môžeš sa vrátiť a znovu prežiť jeden deň svojho života. Ktorý si vyberieš?”

A ona hovorí: „Ach, spomínam si, aká šťastná som bola v deň svojich dvanástych narodenín. Rada by som znovu prežila svoje dvanáste narodeniny.” Všetci na cintoríne jej hovoria: „Emily, nerob to. Nerob to, Emily.” Ona však trvá na svojom. Chce znovu vidieť svoju mamu a ocka. Scéna sa zmení a na scéne je dvanásťročná Emily v krásny deň svojich spomienok. Zíde po schodoch v chutných šatách a s kučeravými vláskami. Jej matka je však taká zaneprázdnená chystaním narodeninovej torty, že nemá čas na ňu ani len pozrieť. Emily jej povie: „Mami, pozri sa na mňa, ja som oslávenkyňa.” A mama na to: „Výborne, slečna oslávenkyňa. Sadni si a naraňaj sa.” Emily zostane stáť a hovorí: „Ach, mami, pozri sa na mňa aspoň na chvíľu, aby si ma videla naozaj!”

No mama sa na ňu nepozrie. Vojde ocko a je taký zaneprázdnený zarábaním peňazí pre svoju dcéru, že sa na ňu ani len nepozrie. Ani brat jej nevenuje pozornosť, lebo je pohltý svojimi povinnosťami a nemá čas.

V závere scény stojí Emily uprostred javiska. Hovorí: „Prosím vás, pozrite sa na mňa niekto. Nepotrebujem tortu ani peniaze. Prosím, pozrite sa na mňa.”

Nik ju však nepočúva.

Otočí sa ešte raz k svojej matke: „Mama, prosím.” Potom sa odvráti a povie: „Nemôžem ísť ďalej. Nemôžem. Všetko sa deje tak rýchlo. Nemáme čas pozeráť sa na seba, vidieť sa naozaj. Nevšimla som si, že

je to tak. Všetko sa udialo, všetky tieto dni sme prežili bez toho, aby sme si to všimli. Ach, odneste ma späť do môjho hrobu. Zabudla som, akí boli ľudia. Nikto sa na nikoho nepozrie. Nikomu už na tom nezáleží, však? Nie je tu nikto... žiadna ľudská bytosť... ktorá by vedela prežívať prítomný okamih? Naozaj nikto?”

Vnápravnom zariadení pre mladistvých sedeli pri stole otec a syn. Syn pozrel na otca a povedal: „ Ocko, uvedomuješ si, že ma počúvaš prvý raz za sedemnást rokov?”

Bruno Ferrero „A jednoducho kvitnú“

Zamyslenia

Lakomosť v duchovnom rúchu

V kapitalizme máme tendenciu považovať dávanie za investíciu, za prostriedok zisku. Ježiš však učil, že zisk je prostriedkom na dávanie, a nie naopak.

Peter Kreeft

Ku skutkom milosrdenstva odjakživa patrí štedrosť k núdznym a s každou solídnu obnovou duchovného života sa skôr či neskôr dostane na pretras. V poslednom čase sa niektorí dokonca rozhodujú dávať desiatky na dobré účely. A prečo by nie: dobrý je každý spôsob, ktorý slúži na rozšírenie srdca.

Niektorí kazatelia sa však snažia povzbudiť sebecké srdcia tým, že predstavujú dávanie ako istý prostriedok na zbohatnutie: Máš finančné problémy? Daj na chudobných alebo na misie - najlepšie na náš účet - a uvidíš, ako sa ti peniaze budú sypať! Predsa je napísané: kto dáva, prijíma!

Publikácia amerického typu zase hýri zázračnými príbehmi o tom, ako niekto takmer nemal na chlieb, ale prispel na dobrý účel a dostal do daru mercedes. Koho by to nenadchlo?

Kresťanský mysliteľ Peter Kreeft upozorňuje, že to má jeden háčik. Pri tomto spôsobe dávania v mojom srdci vzrastá nie milosrdenstvo k núdznym, ale lakomstvo. Dávanie už nie je nezištným darom, ale obyčajnou investíciou: na čas sa vzdávam nejakej veci či obnosu peňazí -s vidinou, že dostanem stokrát viac. Svätý Pavol však varuje: „... a nábožnosť pokladajú za zdroj zisku.” (2 Tim 6,5)

Iste je dobré vedieť, že sa Prozreteľnosť o nás stará. Nejedna kresťanská rodina by mohla rozprávať o tom, ako sa nebeský Otec vo svojej štedrosti nedá zahanbiť, hoci niekedy príde pomoc zhora takpovediac o päť minút dvanásť. Keby sme si také skúsenosti nerozprávali, nikdy by sme asi neprekonali svoje „sebazaisťovacie” pudy a neboli by sme schopní dať ani z prebytku, nieto ešte z nedostatku.

Nedávame však preto, aby nás Pán alebo niekto iný ešte viac obdaroval. Ježiš nás učí dávať, a nič za to nečakať. V tom spočíva pravé milosrdenstvo.

Kateřina Lachmanová „O milosrdenstve“

www.vistuk.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku